

כמה אנחנו מתגעגעים אליה

מירי נולדה בתל-אביב בשנת 1949 לשמואל קונסטנטיני ולרוזי שטיין – שניהם פליטי שואת יהודי אירופה. בהיותה בת 6, חלומה התגשם. אחיה שלומי נולד, ולא היה קץ לאושרה ולגאוותה כאחותו הבוגרת.

הורי אמה גרו באותו רחוב בבניין ממול, ולנוכחותם, כמו להשפעתם עליה, הייתה תרומה נכבדת לעיצוב אישיותה. בשנת 1967 סיימה מירי בהצטיינות את תיכון עירוני א, ובהשפעת דודה, פרופ' יוסי שטיין, שהיה אונקולוג בכיר, נרשמה ללימודי מיקרוביולוגיה באוניברסיטת תל-אביב.

בתקופה זו הכרתי את מירי, שכן גם אני נרשמתי לאותו חוג, ונעשינו חברים. כבר אז נוכחתי בתכונותיה האציליות, ביושר ובאמינות שהיו נר לרגליה, בצניעותה ובכישוריה האינטלקטואליים.

נישאנו בשנת 1972, כשמירי סיימה בהצטיינות את התואר השני. היא החלה לעבוד כמסטרנטית במעבדתה של פרופ' שרה רימן באוניברסיטת תל-אביב. כעבור שנתיים נולד אורן, בנו הבכור, שהסב לכולנו אושר רב. בשנת 1977 החלה מירי לעבוד במכון ויצמן ברחובות. זמן מה לאחר מכן החלה את עבודת הדוקטורט שלה בהנחייתה של פרופ' שרה פוקס מהמחלקה לאימונולוגיה.

בשנת 1979 נולדה בתנו נילי, ומירי החלה את דרכה באוניברסיטה הפתוחה כמנחה בלימודי ביולוגיה. בשנת 1984 נולד בנו דניאל, מירי סיימה את עבודת הדוקטורט במכון ויצמן ונסענה להשתלמות באוניברסיטת Tufts בבוסטון בארצות הברית. מירי החלה לעבוד במעבדתו של פרופ' בוב שוורץ, והייתה המאושרת באדם.

הייתה זו תקופה מאושרת לכולנו, הורים וילדים. התרבות השונה, החוויות החדשות, המפגש עם אנשים חדשים מכל העולם והטיולים הרבים שעשינו עם הילדים. חזרנו ארצה בשנת 1987, ומירי החלה מיד לעבוד באו"פ במחלקה למדעי הטבע והחיים כחברת סגל בכיר.

מרגע שמירי החלה לעבוד באו"פ הייתה לה התחושה שהיא הגיעה למקום שנולדה בעבורו. השילוב של כתיבת קורסים חדשים למגוון מקצועות הביולוגיה מחד גיסא, עם העידוד שהאו"פ מעניקה לחוקרים לערוך מחקרים באוניברסיטאות או במכוני מחוצה לה מאידך גיסא, נראה בעיניה תמיד כשילוב האידיאלי בחיי החוקר.

ואכן, מירי השתלבה היטב בשני תחומים אלו ועשתה בהם חיל, וכך המשיכה לפרסם מאמרים ולהתקדם מבחינה מקצועית ואדמיניסטרטיבית עד שהוסמכה כפרופ' חבר, ובהמשך כפרופ' מן המניין באו"פ. בד בבד קיבלה על עצמה להיות דיקן הלימודים, ומאוחר יותר את תפקיד ראש רשות המחקר של האו"פ, שני תפקידים שמילאה מתוך שליחות ובאהבה.

בשנת 1997 הספקנו עוד לצאת לשנת השבתון הראשונה שלנו, והפעם לאוניברסיטת סטנפורד בפאלו אלטו בחוף המערבי. מירי עבדה שם במחלקתה של פרופ' דריה מושלי-רוזן בהרמוניה מלאה ובהפריה מחקרית הדדית.

כשחזרנו לארץ, חברה מירי לפרופ' דרורית נוימן מאוניברסיטת תל-אביב ופתחה חזית שנייה של מחקר בסיסי משותף, ומאז לא הייתה לה דקה פנויה במשך השבוע. ועדות מינויים, מועצת האו"פ, הוועד המנהל, ישיבות מחלקה, ועדות מענקים, ועדות מכרזים, ראש תחום מדעי החיים, מענקי מחקר, כתיבת מאמרים, פיתוח קורסים ותוכניות לימוד או"פ, ועד החברה הישראלית לאימונולוגיה, חברות ב-New York Academy of Sciences ועוד.

בשנת 2001 הגיע קץ עידן התמימות כשגילינו, לגמרי במקרה, שמירי חלתה בסרטן, ומאז במשך 13 שנים ניהלה מירי מלחמה עקבית במחלה, מלווה בעלויות ובירדות, בתקוות ובמפחי נפש, אך לא הייתה מוכנה להיכנע ולוותר, ובדקה וחקרה גם את מחלתה, לא מותירה ולו אבן אחת שלא הפכה. לא היה רופא בתחום שלא התייעצה עמו, ולא הייתה בדיקה שנמנעה ממנה, והכול כדי לא להותיר ספק קל שבקלים שלא מיצתה את כל האפשרויות שעמדו בפניה. אפשר בהחלט לומר, שכפי שמירי ניהלה באון את תפקידיה השונים באו"פ, כך גם ריכזה וניהלה את מחלתה.

בצער כבד ובכאב נאלצה לדחות הצעות חזרות מטעם נשיאי האו"פ המתחלפים לקבל על עצמה תפקידים בכירים, הואיל וידעה כי לא תוכל לבצע אותם על הצד הטוב ביותר מפאת מחלתה, ומנגד לא רצתה אף פעם שירחמו עליה, ואם לא היה צריך, לא סיפרה עם מה היא מתמודדת, ומאכן גם ההפתעה שנפלה על רבים מחבריה באו"פ עם היוודע דבר לכתה לפתע פתאום. היו לנו חלומות שנזכה שנינו לצאת לגמלאות ואולי נצליח לצאת שוב לשבתון כדי שמירי תוכל ליהנות שוב ממקום חדש, ממחשבות מחקר שונות ומנחת שכה חסרה לה.

אחטא לאמת אם אתאר את מירי כאישה שהאמביציה האקדמית הייתה בראש מעייניה. מירי הייתה גם אישה וגם אם למופת. אם היה דבר אחד חשוב לה מכול, זו הייתה המשפחה. כמה הייתה מעורבת בעולמם של ילדיה, וכמה אנרגיה הקדישה להיות גם אם וגם חברה של כל אחד ואחת מהם. תמיד חיכתה לסופי השבוע, שהילדים יגיעו לקידוש, לארוחת ליל שבת וללהיות ביחד. כמה שיותר דיונים, מעורבות בחוויות שעברו על כל אחד מבני המשפחה, לבטיים, שמחות. ככול הייתה מעורבת ובכול רצתה לעזור.

כמה התייסרה מדאגות עד שכולם יהיו "מסודרים" עם מקצוע ובני זוג. מעל לכול רצתה להיות כבר סבתא, ובאין נכדים

"מתוצרת בית", הסתפקה שנים בחיבוק ובפינוק אחייניה ואחייניותיה – ילדיו של שלומי אחיה. כמה מאושרת הייתה כשבתנו הודיעה על הריונה וכמה חבל שפתיל חייה של מירי נקפד רגע לפני הלידה.

ואם לא די בכל אלה, איך אפשר לשכוח איזו חברה נאמנה הייתה. כמה הייתה מוכנה להקדיש הן בהקשבה, הן בעשייה והן במתן עצה לחברים, והרי הייתה כותל מערבי ידוע לכל נזקק. איך נמשכו אליה כל ידידיה, כמה אהבו אותה כולם, כמה שמחו לדבר אתה ולשאוף עידוד מתבוננתה. איזה קשר נפלא היה לה עם הוריה, אחיה, ילדיה, אחייניה ואיתי. כמה אנחנו מתגעגעים אליה, לעוד סיפור, לעוד חיבוק. שרק נצליח לשמור את צוואתה ולהישאר כולנו יחד גם עתה, כשמירי, שהייתה עמוד התווך המשפחתי, איננה עוד עמנו.

משה (מומו) סורוז'ין